

הדין הקשה, ולכן כתוב (ירמיה ט) מטה יתוקה כתובה בעט ברזול בצחון שמי. מה זה שמי? אותו שרים ונוקב באכו וחותך אותו לכל צד. זהמת האפנינים - כל אלו שלא נתקנים בגוף המלך ויונקים מצד הטמא כשמתחילה הלבנה להפוגם.

ומושום שלמה המלך ירש את הלבנה בשלמותה, ציריך לירש אותה בפנימתה, ולכן השפט של לדעת את דעתו (צ"ו) הרוחות והשדים, כדי לירש את הלבנה בכל אדריכך.

ובימי שלמה המלך בכל הארץ הלבנה. זהו שבתווב (מלכים א:ח) מהכמת כל בני קדם, סוד עליון הוא, פפטוב (בראשית לו) ואלה המלכים אשר מלכו בארץ גנו, ואלה נקראים בני קדם, שלם לא התקינו, פרט לזה שפלול זכר ונקבה, שנקרו הדר, שבתווב ומלך מהחפיו הדר וגוו. ושנינו, שאף על גב שהתקינה (שאירה הלגה), לא הארץ בשלמות, עד שבא שלמה שראו כי נגודה, כמו שבאנו, שלושים כך אמרו היתה בת שבע.

ומכל חכמה מצרים - זו הכמה הפתוחנה שנקרה שפהה שאחר הרים, והכל כללה חכמה זו של שלמה - חכמה בני קדם וחכמה מצרים. אמר רבי אבא, ברוך הרחמן ששאלתי דבר זה לפניו, שהרי בכל הדברים הלו (זה) וכיתי. אמר רבי שמעון, הרבהם אלו הרי בארכונים, והרי נאמרו.

ובתבין ורשמין חובייה בתקיפו דדין
קשה. ועל דא כתיב, (ירמיה י) מטה יתוקה כתובה בעט ברזול בצחון שמי. והוא דרשים ונקייב אבנא, ופסק לה לכל סטרא. וזה מא דטופרחה, כל אינון דלא מתדקין בגופא דמלפה, ויינקין מסטרא דמסאבותא, כד שاري סיהרא בפגימה.

ובגין דשלמה מלכא ירתא לסיהרא בשלימותא, ועל דא אשפצל למידע, בדעטה (פרעה) דروحין ושדין, למירת סיהרא בכל סטרא.

וביוםיו דשלמה מלכא, בכלא ארנהיר סיהרא. הדא הוא דכתיב, (מלכים א:ח) ותרב חכמת שלמה, ותרב דיבקא. מהחכמת כל בני קדם, ריא עלאה הוא, כמה דכתיב, (בראשית לו) ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום וגוו. ואלין אקרין בני קדם, דכלחו לא אתקיימי, בר מהאי דכלילא דבר ונוקבא דאקרי הדר. דכתיב, (בראשית לו) רימלווק מהתינו הדר וגוו.

וთאנא, דאף על גב דאתקימת (נ"א ראניהו) סיהרא, לא ארנהיר באלימתא. עד דאתא שלמה, דאתחזי לקבלה, כמה דאוקימנא. דבגין כה אמייה בת שבע הוות. ומכל חכמת מצרים, דא חכמה מטהה, דאקרי שפהה דבדר ריתיא, וככל אטאילית האי חכמה ושלמה, חכמה בני קדם, וחכמה מצרים. אמר רבי אבא, דקה בכל הני מייל (מלה דא) זכינא. אמר רבי שמעון, מלין אלין, דהא אוקימנא לו, ודהא אפקמו.